NORAKSTS
Lieta Nr.A420559810
A288-11/6

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2011.gada 10.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese E.Apīne,
piedaloties pieteicējas a/s „Air Baltic Corporation" pilnvarotajam pārstāvim *U.K.*,
atbildētāja pusē pieaicinātās Valsts robežsardzes pilnvarotajai pārstāvei *B.A.*,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz akciju sabiedrības (a/s) „Air Baltic Corporation" pieteikumu par Valsts robežsardzes 2010.gada 18.janvāra lēmuma Nr.3 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts robežsardzes 2010.gada 18.janvāra lēmumu Nr.3 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (turpmāk arī – Lēmums) *(lietas 7.-11.lapa)* atstāts negrozīts Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes 2009.gada 25.novembra lēmums Nr.829-900-AA026541 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums) *(lietas 12.lapa)* un pieteicēja a/s „Air Baltic Corporation" saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) $114.^{2}$pantu par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, piemērojot naudas sodu Ls 1800.

[2] Pieteikumā tiesai pieteicēja lūdz atcelt Lēmumu un paskaidro, ka Air Baltic 2009.gada 18.novembrī ar reisu BT783 Dušanbe-Rīga atveda uz Latvijas Republiku personu *A.H.* (dz.*/dzimšanas datums/*), kurš lidostas „Rīga" robežkontroles punktā uzrādīja derīgu Kanādas bēgļa ceļošanas dokumentu Nr.*/dokumenta numurs/,* bet nevarēja uzrādīt ieceļošanas vīzu vai uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā vai Šengenas valstu teritorijā.

Lēmums pamatots ar Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, kas noteic, ka „pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti". Pieteicēja uzskata, ka ar to ir pārkāpts Administratīvā procesa likuma 74.panta pirmās daļas 4.punkts, jo no akta adresāta tiek pieprasīta rīcība, kas faktiski nav iespējama, jo pieteicējas lidmašīnu apkalpošanas kārtību Dušanbe starptautiskajā lidostā nosaka 2004.gada janvārī noslēgtais Standarta līgums starp Air Baltic un Dušanbe lidostu par zemes operāciju apkalpošanu, kam piemērojami Starptautiskās gaisa transporta asociācijas izdotā Standarta līguma (SGHA) noteikumi ; 2004.gada janvārī bija spēkā SGHA 2003.gada līgums, kura pielikuma A 2.2.4.punkts nosaka, ka lidostas darbinieki pārbauda avio pasažieru ceļošanas dokumentus, bet neuzņemas par to nekādu atbildību.

Pieteicējai nav nekādu iespēju Dušanbe lidostā pārbaudīt ceļošanas dokumentus vai piedzīt Valsts robežsardzes uzliktos naudas sodus no Dušanbe lidostas. Teorētiski pieteicēja var pārbaudīt dokumentus pie iekāpšanas lidmašīnā, bet tam nepieciešamas 2-3 stundas laika, bet saskaņā ar starptautiskajiem standartiem iekāpšana lidmašīnā sākas 30

minūtes pirms izlidošanas. Arī tad, ja dokumentus pārbaudītu lidojuma laikā, pieteicējai nebūtu iespējams pasažieri neielaist lidostas „Rīga" teritorijā, jo pati lidmašīna nedodas atpakaļ uz Dušanbe, bet gan citā reisā.

Sakarā ar pieteicējas neiespējamību pildīt Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, Valsts robežsardzei bija sākotnējais lēmums jāatceļ. Bez tam, saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 13.pantu nav pamata pieteicēju saukt pie administratīvās atbildības, jo nekādas sekas minētais gadījums neradīja – *A.H.* nākamajā dienā pēc ierašanās Rīgā izlidoja uz Londonu.

Pieteicēja atsaucas uz līdzīgām lietām Nr.A42585808, A42742008, A42668107, kā arī norāda, ka savu iespēju robežās sadarbojas ar citām lidostām, tāpēc uzskata, ka Lēmums ir atceļams.

2011.gada 17.maijā pieteicēja iesniedza tiesā papildus rakstveida paskaidrojumus *(lietas 60.-61.lapa)*, kuros atzīst pārkāpumu, taču lūdz to vērtēt kā maznozīmīgu un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Savu lūgumu pieteicēja pamato ar Administratīvās apgabaltiesas spriedumiem citās lietās.

[3] 2010.gada 22.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja pusē pieaicinātās Valsts robežsardzes rakstveida paskaidrojums, kurā atbildētājs pieteikumu neatzīst un lūdz noraidīt *(lietas 30.-34.lapa)*.

Atbildētājs paskaidro, ka 2009.gada 18.novembrī ar avioreisu BT-783 (Dušanbe-Rīga) pieteicēja uz Latvijas Republiku atveda personu *A.H.* bez vīzas, kā rezultātā personai sastādīts ieceļošanas atteikums Nr.901-09173(C). Minētajā datumā arī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par LAPK 114.^{2}panta pārkāpumu.

Pieteicējas argumenti ir vērtēti Lēmumā, bet papildus atbildētājs norāda, ka nepiekrīt tam, ka notikušais nav radījis nekādas sekas, jo *A.H.* ir aizlidojis uz Londonu. Pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas šo paskaidrojumu apliecinātu, bet saskaņā ar Valsts robežsardzes amatpersonu ziņojumiem persona ir nosūtīta uz izceļošanas valsti, kas šajā gadījumā ir Tadžikistāna. Valsts robežsardzes elektroniskajā informācijas sistēmā saskaņā ar Ministru kabineta 2003.gada 9.decembra noteikumu Nr.692 „Valsts robežsardzes elektroniskajā informācijas sistēmā iekļaujamās informācijas apjoms un izmantošanas kārtība" 2. un 3.punktu nav ziņu, ka persona būtu šķērsojusi Latvijas Republikas valsts robežu, bet, lai persona izceļotu uz Londonu, tai ir jāieceļo Latvijas Republikas teritorijā. Pieteicējai ir jāpilda tiesību normās noteiktais pienākums, neatkarīgi no tā, vai pienākuma neizpildes rezultātā var iestāties kaitīgas sekas.

Lai arī pieteicēja pieteikumā atsaucas uz tiesu nolēmumiem citās lietās, tie ir pārsūdzēti un nav stājušies spēkā. Minētajos spriedumos tiesa atzīst, ka, vērtējot Imigrācijas likuma 21.pantu kopā ar likuma „Par aviāciju" 112.pantu pieteicēja ir LAPK 114.^{2}panta subjekts. Panta sastāvu nav pamata uzskatīt par formālu, kaut arī tā saturā nav norādīts vārds „apzināti". Atšķirībā no LAPK 114.^{2}panta sastāva, personu nelikumīga pārvadāšana ar mērķi apzināti tās ievest valstī ir krimināli sodāma. Likumdevējs ir noteicis pārvadātājam pienākumu pārliecināties par ieceļošanai nepieciešamajiem dokumentiem Latvijas Republikā. Atbildētājs nepiekrīt tiesas secinājumiem lietās, kurās norādīta apzināta nodoma nepieciešamība pieteicējas saukšanai pie administratīvās atbildības. Atsauce uz sadarbības partneri Dušanbe lidostu nav pietiekama, jo acīmredzami līguma izpilde nenodrošina pieteicējai noteiktā pienākuma izpildi. Neskatoties uz minēto, pieteicēja ir patstāvīgi atbildīga par pārkāpumu, jo tas atbilst arī Civillikuma 151.pantam, 2309.pantam.

Atbildētājs nepiekrīt, ka SGHA līgumi ar citām lidostām ir vienādi, proti, tajos nav paredzēta atbildība par dokumentu kontroli, jo, piemēram, ar Zvartnotas (Erevāna) starptautisko lidostu šāds līgums ir noslēgts.

Papildus atbildētājs norāda, ka pieteicējai netika piemērots minimālais administratīvais sods, jo pieteicēja gada laikā ir administratīvi sodīta jau 51 reizi par līdzīgu pārkāpumu izdarīšanu.

2011.gada 30.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja paskaidrojums par pieteicēja iesniegtajiem papildinājumiem *(lietas 66.-77.lapa)*, kurā atbildētājs pieteicējas viedoklim par pārkāpuma maznozīmīgumu nepiekrīt.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis prasījumu uzturēja uz tajā norādīto argumentu pamata, bet atbildētāja pārstāve prasījumu neatzina, atsaucoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos ietverto argumentāciju.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, uzklausot procesa dalībnieku paskaidrojumus un pārbaudot lietas materiālus kopsakarā ar tiesību normām, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 114.^{2}panta pārkāpumu, proti, „par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu,– uzliek naudas sodu fiziskajām vai juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu” *(17.03.2005. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 15.04.2005.)*.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja pamatoti ir saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 114.^{2}pantu un pieteicēja pārkāpumu atzīst.

Lietā ir strīds, vai pieteicējas pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

[7] LAPK 21.pants noteic, „ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu”.

Izvērtējot pieteicējas norādītos argumentus, ko pieteicēja uzskata par pārkāpuma nozīmīgumu ietekmējošiem, tiesa konstatē, ka nav pamata Lēmuma atcelšanai un izdarītā pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu.

Tiesu praksē ir atzīts, ka administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to

nepieļautu *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 12.februāra sprieduma lietā Nr. SKA – 15/2009 14.punktu).*

Izvērtējot konkrētās lietas pierādījumus, tiesa atzīst, ka nepastāv tādi apstākļi, kuru dēļ pārkāpumu būtu iespējams atzīt par maznozīmīgu.

[7.1] Latvijai kā Šengenas līguma dalībvalstij ir saistoša Šengenas konvencija un Eiropas Savienības tiesību akti par personu pārvietošanos pāri robežām (tostarp Šengenas Robežu kodekss) un tiesību akti attiecībā uz imigrāciju.

Šengenas konvencijas 26.panta 1.punkts noteic, ka dalībvalstis apņemas savos likumos ieviest šādus noteikumus: a) ja ārvalstniekam atsaka ieceļošanu kādas līgumslēdzējas puses (ES vai EES dalībvalsts) teritorijā, pārvadātājam, kas to pa gaisa, jūras vai sauszemes ceļu ir nogādājis līdz ārējai robežai, par to tūlīt jāuzņemas atbildība. Pēc to iestāžu pieprasījuma, kas veic robežas uzraudzību, pārvadātājam ārvalstnieks ir jānogādā trešā valstī, no kurienes tas atvests, trešā valstī, kas izdevusi ceļojuma dokumentu, ar kuru tas ceļojis, vai jebkurā citā trešā valstī, kurā tā ielaišana ir garantēta; b) pārvadātājam ir jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka pa gaisa vai jūras ceļu vestam ārvalstniekam ir ceļojuma dokumenti, kas vajadzīgi, lai ieceļotu līgumslēdzēju pušu teritorijā. Šā panta 26.panta 2.punkts noteic, ka līgumslēdzējas puses, ievērojot konstitucionālās tiesības, apņemas ieviest sankcijas pret pārvadātājiem, kas pa gaisa vai jūras ceļu no trešās valsts to teritorijā nogādā ārvalstniekus, kuriem nav vajadzīgo ceļojuma dokumentu.

Šengenas Robežu kodeksa 1.panta otrā daļa noteic, ka šajā regulā ir ietverti noteikumi par to personu robežkontroli, kuras šķērso Eiropas Savienības dalībvalstu ārējās robežas.

Imigrācijas likuma 21.panta pirmā daļa, ar kuru pamatots Lēmums, noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijā nepieciešamie dokumenti. Minētā panta otrā un trešā daļa nosaka, ka pēc Valsts robežsardzes amatpersonas pieprasījuma pārvadātājs, kas ārzemnieku nogādājis līdz Latvijas valsts robežai vai Latvijā, nogādā ārzemnieku atpakaļ valstī, no kuras viņš atvests, vai valstī, kas izsniegusi ceļošanas dokumentu, vai jebkurā citā valstī, kurā ārzemnieka ieceļošana ir garantēta, ja: 1) pieņemts lēmums par atteikumu ārzemniekam ieceļot Latvijā; 2) nākamais pārvadātājs, kuram jānogādā galamērķa valstī vai nākamajā valstī ārzemnieks, kas šķērso Latvijas teritoriju tranzītā, atsakās to darīt; 3) ārzemniekam, kas šķērso Latvijas teritoriju tranzītā, galamērķa valsts vai nākamā valsts atsaka ieceļošanu un nosūta viņu atpakaļ uz Latviju. Izdevumus, kas saistīti ar ārzemnieka aizturēšanu, turēšanu apsardzībā un izraidīšanu, sedz pārvadātājs (..).

No minētajām tiesību normām izriet, ka pieteicējai kā pārvadātājam ir pienākums pārliecināties par to, vai personai, kuru tā pārvadā, ir Latvijas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamie ieceļošanas dokumenti. Ja pieteicēja no trešajām valstīm uz Latviju nogādā personas bez ieceļošanai nepieciešamiem dokumentiem, tai kā pārvadātājam ir paredzēta atbildība par šādu darbību pieļaušanu.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja 2009.gada 18.novembrī nogādāja Latvijā personu – *A.H.* (dz.*/dzimšanas datums/*), kurš lidostas „Rīga" robežkontroles punktā uzrādīja derīgu Kanādas bēgļa ceļošanas dokumentu Nr.*/dokumenta numurs/*, bet nevarēja uzrādīt ieceļošanas vīzu vai uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā vai Šengenas valstu teritorijā, un attiecībā uz kuru atbildētāja darbinieki sastādīja ieceļošanas atteikumu pie robežas *(lietas 41.lapa).*

Tādējādi pieteicēja kā pārvadātājs ir atbildīga par konkrēto gadījumu un personas pārvadāšanu bez vīzas.

[7.2] Pieteicēja norāda, ka tā nevar nodrošināt dokumentu pārbaudi, jo personu dokumentu pārbaudi lidostā veic nevis pieteicējas darbinieki, bet starptautisko lidostu darbinieki, pamatojoties uz SGHA līgumu. Arī konkrētajā gadījumā pieteicēja atsaucas uz līgumu, kas slēgts ar Dušanbe starptautisko lidostu, kā arī norāda, ka pieteicējas aviokompānijas darbinieku funkcijas nav dokumentu pārbaude *(lietas 81.lapa)*.

No pieteicējas norādītā izriet, ka tās ieskatā nav konstatējama pieteicējas vaina. Augstākās tiesas Senāts ir norādījis, ka LAPK 9.panta pirmajā daļā noteikts, ka par administratīvo pārkāpumu var tikt atzīta tikai vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība. Tādējādi vaina ir viens no priekšnoteikumiem personas saukšanai pie administratīvās atbildības. Šis priekšnoteikums ir vienlīdz attiecināms gan uz fizisko, gan juridisko personu administratīvo atbildību. Tiesību doktrīnā vaina tiek definēta kā personas psihiskā attieksme nodoma vai neuzmanības formā pret viņas izdarīto prettiesisko darbību vai bezdarbību un ar to saistītajām kaitīgajām sekām. Tomēr minētā definīcija raksturo tikai fizisko personu vainu, jo juridiskajām personām nevar piemist psihiskā attieksme. Tāpēc juridisko personu vaina ir nosakāma, ņemot vērā divus nosacījumus: pirmkārt, vai juridiskajai personai bija iespēja nodrošināt noteikumu ievērošanu, par kuru pārkāpšanu ir paredzēta administratīvā atbildība, otrkārt, vai juridiskā persona veica nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šo noteikumu ievērošanu *(sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 5.marta sprieduma lietā SKA-19/2009 18.-19.punktu)*.

Tiesas ieskatā nav pamatots pieteicējas apgalvojums, ka tā nevar nodrošināt LAPK 114.^{2}panta noteikumu izpildi. Imigrācijas likuma 21.panta pirmā daļa noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti. Taču šī norma nenozīmē, ka pārvadātājs šo normu var pildīt tikai ar savu darbinieku starpniecību. Pārvadātājs var noslēgt arī līgumu ar citu personu par dokumentu pārbaudi. Tas, ka lidostas darbinieki pieļāva kļūdu, nenozīmē, ka pieteicēja atbrīvojama no administratīvās atbildības. Līdz ar to tiesa atzīst, ka ir konstatējama arī pieteicējas vaina.

Tiesa minētajā paskaidrojumā nekonstatē objektīvu šķēršļu esamību pieteicējai izpildīt tiesību normās noteikto pienākumu. Pieteicējas argumenti par nespēju veikt dokumentu kontroli un nepieļaut tādu personu pārvadāšanu, kam nav ieceļošanai nepieciešamo dokumenti, ir uzskatāmi par subjektīviem, tostarp, ekonomiskiem, apsvērumiem.

Bez tam, ar privāttiesiskā kārtā nodibinātu līgumu personas nevar nodot atbildību, kas ietverta publisko tiesību normās. Ne Imigrācijas likuma 21.pants, ne LAPK 114.^{2}pants neparedz tādu pārkāpuma subjektu kā personu, kura pieļāvusi pārvadājumu pieteicējas uzdevumā. Līdz ar to pieteicēja uzņemas pilnu atbildību par to, kāds ir līguma saturs ar Dušanbe starptautisko lidostu un kā tiek pildītas līguma saistības.

Tādējādi pieteikumā norādītos argumentus nav pamata atzīt par tādiem, kas pieteicējas izdarīto pārkāpumu ļautu kvalificēt kā maznozīmīgu.

[8] Pieteicēja atsaucas uz līdzīgiem gadījumiem, proti, Valsts robežsardzes izdotiem administratīvajiem aktiem, kuru tiesiskums ir ticis pārbaudīts tiesvedības kārtībā – administratīvo lietu Nr.A42759908, Nr.A42582008, Nr.A42674508, Nr.A42668107 un Nr.A42585808.

Pieteicēja uzskata, ka norādītajās lietās ir līdzīgi apstākļi un tajos tiesa ir nonākusi pie secinājuma, ka pārkāpums ir maznozīmīgs. Līdz ar to par maznozīmīgu atzīstams arī pārkāpums, attiecībā par kura izdarīšanu pieņemts Lēmums.

Administratīvā rajona tiesa šādam pieteicējas argumentam nepiekrīt, jo nav pamata uzskatīt pieteicējas norādītās lietas par tādām, kurās ir vienādi apstākļi ar izskatāmo lietu.

Lietā Nr.A42759908 pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 114.^{2}panta pārkāpumu, pieļaujot Indijas pilsoņa pārvadāšanu ar derīgu pasi un vīzu, kam, lai arī bija derīguma termiņš, tā atradās nederīgā pasē (personas vecajā pasē).

Lietā Nr.A42582008 pieteicēja pieļāva analogu pārkāpumu attiecībā pret Krievijas Federācijas pilsoni, lietā Nr.A42674508 – pret citu Indijas pilsoni, lietā Nr.A42668107 pret Baltkrievijas pilsoni, bet lietā Nr.A42585808 – pret citu Krievijas pilsoni.

Tātad pieteicējas norādīto lietu apstākļi atšķiras no izskatāmās lietas apstākļiem, jo tiesas vērtējumam augšminētajās lietās tika pakļautas situācijas, kad personām vīzas attiecīgajā periodā bija izsniegtas, taču sakarā ar pasu maiņu, tikai atzītas par nederīgām. Izskatāmajā lietā personai – *A.H.* – vīza vispār nebija izsniegta un neatradās ne personas aktuālajā, ne kādā anulētajā dokumentā.

Administratīvās rajona tiesas ieskatā pieteicējas norādītās lietās – apstākļos, kad personas ir ievērojušas ieceļošanas procedūru un izsniegtās vīzas tikušas anulētas tikai dokumentu nomaiņas dēļ, pārvadāšanas pārkāpumi var tikt atzīti par maznozīmīgiem. Taču gadījums, kad persona ierodas Latvijā un tiek uzņemta lidmašīnā vispār bez vīzas, proti, ar skaidri saprotamu aizliegumu iebraukt Latvijas Republikā, par maznozīmīgu nav atzīstams.

Citastarp, norādāms, ka arī pieminētajās lietās Nr.A42668107 un Nr.A42585808 Administratīvā apgabaltiesa nav atzinusi pārkāpumus par maznozīmīgiem un nav pieteicēju sodošos lēmumus atcēlusi.

Līdz ar to, tiesai izskatāmajā lietā atzīstot Lēmumu par pamatotu, nav konstatējams vienlīdzības principa pārkāpums.

[9] Vērtējot Lēmuma saturu, tiesa secina, ka atbildētājs ir noskaidrojis lietas apstākļus, ieguvis pierādījumus, devis tiem savu juridisko novērtējumu, kā arī argumentējis pieteicējas iesniegtajam viedoklim. Atbildētāja argumenti izskatāmajā lietā atzīstami par pareiziem un pamatotiem. Lieta iestādē izskatīta vispusīgi un ievērojot personas procesuālās tiesības.

Pieteicējai atbildētājs ir piemērojis naudas sodu Ls 1800, kas atbilst LAPK 114.^{2}panta sankcijai.

Tiesas ieskatā pieteicējai piemērots pamatots sods apstākļos, kad, kā norāda atbildētājs, pieteicēja gada laikā kā pārvadātājs ir pieļāvusi 56 pārkāpumus *(lietas 70.lapa)*. Lai arī pieteicējas pārstāvis norādīja, ka soda preventīvā funkcija citās lietās ir sasniegusi mērķi un pārvadājumu pārkāpumu skaits ir samazinājies, tiesai nav pamata soda apmēra samazināšanai uz minimālo sankciju, jo sodu skaita esamība atzīstama par atbildību pastiprinošu apstākli saskaņā ar LAPK 34.pantu. Savukārt pieteicējas arguments par negatīvu seku neesamību tiesas ieskatā neattaisno tiesību normās ietvertas tiesiskās kārtības neievērošanu un varētu būt nozīmīgs kā atbildību mīkstinošs apstāklis tikai tajā situācijā, ja attiecībā pret pieteicēju nebūtu konstatēja daudzskaitlīga līdzīgu pārkāpumu esamība. Piemērotais naudas sods situācijā, kad sankcija paredz atbildību no Ls 1700 līdz Ls 2800, ir atzīstams par atbilstošu un samērīgu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu tiesa

nosprieda:

atstāt Valsts robežsardzes 2010.gada 18.janvāra lēmumu Nr.3 negrozītu, bet akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" pieteikumu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese (paraksts) E.Apīne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese _____ E.Apīne
Rīgā, 2011.gada 10.jūnijā